

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Radimy Gregorové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Telefónica O2 Czech Republic, a. s.**, se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2, zastoupeného JUDr. Pavlem Dejlem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem v Praze 1, Jungmannova 24, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žalovaný **je povinen** vydat rozhodnutí v prvním stupni ve věci sp. zn. S 20/02 do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 9 640,- Kč k rukám JUDr. Pavla Dejla, LL.M., Ph.D., advokáta se sídlem v Praze 1, Jungmannova 24, do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 5. 2. 2010 domáhal u Krajského soudu v Brně ochrany před nečinností Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaného) ve správním řízení sp. zn. S 20/02.

Správní řízení sp. zn. 20/02 bylo původně ukončeno rozhodnutím předsedy žalovaného ze dne 7. 8. 2003, č. j. R 18/2002, kterým bylo změněno rozhodnutí žalovaného vydané dne 29. 3. 2002, č. j. S 20/02-859/02-VO I. Předseda žalovaného dospěl k závěru, že dohody obsažené ve smlouvě o propojení uzavřené dne 22. 3. 2001 mezi společnostmi Český Mobil a. s. (nyní Vodafone Czech Republic, a. s.) a Eurotel Praha, spol. s r. o. podléhají zákazu dohod narušujících hospodářskou soutěž podle § 3 až 6 zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže (dále též „ZOHS“).

Rozhodnutí žalovaného i jeho předsedy však byla rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 21. 7. 2009, č. j. 62 Ca 35/2007-153, zrušena. Krajský soud totiž shledal, že žalovaný porušil zásadu *ne bis in idem*, neboť před vydáním rozhodnutí žalovaného shledal platnost a účinnost posuzované smlouvy Český telekomunikační úřad, který nařídil plnění dohod v ní obsažených. Podle soudu tak již žalovaný nebyl oprávněn tato ujednání opakovaně přezkoumávat, navíc v rozporu se závěry sektorového regulátora určit jejich rozpornost se zákonem a zakázat plnění v nich upravených práv a povinností. Krajský soud zdůraznil, *„že jednou nařízené jednání pravomocným rozhodnutím správního orgánu vydaného v rámci jeho zákonné kompetence, nemůže být následně duplicitně posuzováno jiným správním orgánem s výsledkem pro účastníka správního řízení protichůdným, neboť adresáti těchto časově následných správních rozhodnutí byli de facto dezorientováni, jakým způsobem se mají chovat, tj. jaké jejich chování je přikázané a jaké naopak zakázané, a to na základě posouzení platnosti či neplatnosti téhož právního úkonu, resp. jeho části“*. Krajský soud tedy uzavřel s tím, že *„žalovaný z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté (res iudicata) správní řízení zastaví“*.

Žalobce v podané žalobě nejprve rekapituluje stav řízení a zdůrazňuje, že v kasační stížnosti, kterou žalovaný dne 6. 8. 2009 proti zrušovacímu rozsudku krajského soudu podal, nebyl navrhován odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost odkladný účinek ze zákona nemá, byl žalovaný povinen bez ohledu na podanou kasační stížnost správní řízení ukončit v intencích závazného právního názoru obsaženého v pravomocném rozsudku krajského soudu. Žalobce dále uvedl, že k zastavení řízení žalovaného opakovaně vyzýval (přípisem ze dne 10. 11. 2009 a ze dne 29. 1. 2010). Žalovaný reagoval až na druhý žalobcův přípis sdělením, že činí veškeré kroky k získání kopie úplné spisové dokumentace předmětného řízení a provádí hloubkovou analýzu správního procesního postupu v okamžiku zrušení správního rozhodnutí rozsudkem krajského soudu za současného podání kasační stížnosti. Podle žalobce nejsou tyto okolnosti důvodem pro nerespektování pravomocného rozsudku krajského soudu.

Žalobce má za to, že uvedený postup žalovaného naplňuje veškeré podmínky pro podání žaloby na ochranu před nečinností. K tomu poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2009, sp. zn. 1 Ans 2/2009, a Ústavního soudu ze dne 4. 8. 2004, sp. zn. I. ÚS 269/2004. V kontextu těchto rozhodnutí nemůže být důvodem ospravedlňujícím nečinnost žalovaného skutečnost, že si žalovaný nebyl schopen během šesti měsíců opatřit kopii správního spisu. Rovněž se nejedná ani

o případ, který by byl složitý po věcné stránce (krajský soud totiž žalovaného jednoznačně zavázal k zastavení řízení). Podle žalobce nebylo na místě ani provádění žádné analýzy postupu, neboť rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 24. 4. 2007, sp. zn. 2 Ans 3/2006, jednoznačně uvedl, že pokud zruší krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost.

Žalobce závěrem dodává, že nemá k dispozici žádný jiný právní prostředek ochrany, neboť jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 9. 2009, č. j. 1 Ans 2/2009-79, je-li nečinný ústřední orgán státní správy, nemusí účastník správního řízení žádat o opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobu též považuje za včasnou, neboť byla podána v jednoleté lhůtě od vydání zrušovacího rozsudku. Navrhuje proto, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat prvostupňové rozhodnutí ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku a zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření poukázal na § 25a ZOHS a na to, že s ohledem na složitost případu přiměřená lhůta k vydání rozhodnutí ještě neuplynula. Odmítl, že by byl nečinný, neboť provádí analýzu procesního postupu v okamžiku zrušení správního rozhodnutí rozsudkem krajského soudu za současného podání kasační stížnosti. Žalovaný si totiž není jistý, jak by měl postupovat, pokud by po zastavení správního řízení Nejvyšší správní soud vyhověl jeho kasační stížnosti. Usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007 podle žalovaného na danou situaci aplikovat nelze, neboť se vztahuje na oblast daní a tedy správní řízení, zatímco věc právě posuzovaná je deliktním řízením a žalovaný má obavu, aby vydáním nového rozhodnutí neporušil zásadu *ne bis in idem*. Žalovaný poukázal také na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2008, sp. zn. 8 Afs 56/2007, jímž nebyl jeho kasační stížnosti ve věci „benzínových společností“ přiznán odkladný účinek s tím, že existuje možnost, aby předseda žalovaného podle § 80 odst. 4 písm. d) správního řádu rozhodl o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí. Žalovaný tak ve věci benzínových společností postupoval, nicméně krajský soud tento postup odmítl. Vzhledem k tomu tak ve věci právě posuzované již žalovaný nečinil. Žalovaný závěrem poukázal na to, že krajský soud rozhodl ve věci sp. zn. 62 Ca 5/2007, která se týkala typově stejného rozhodnutí, jako věc sp. zn. 62 Ca 35/2007 odlišně. Žalovaný by tedy ve stejných věcech vydal různá rozhodnutí a porušil by tak právní jistotu potenciálních adresátů jeho rozhodnutí. Žalovaný tak vyčkává na odborné posouzení otázky, jak respektovat názor krajského soudu, zásady trestního práva i požadavek na legitimní, předvídatelný a konzistentní výkon státní správy. Zároveň činí kroky k získání kopie úplné spisové dokumentace předmětného řízení. Navrhuje proto žalobu zamítnout.

Žalobce k vyjádření žalovaného podal repliku, v níž s poukazem na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, sp. zn. 2 Ans 3/2006, zdůraznil závaznost pravomocných soudních rozhodnutí. Uvedené rozhodnutí rozšířeného senátu je přitom na danou věc plně aplikovatelné, neboť i

deliktní řízení je řízením správním. Žalobce upozornil, že není na žalovaném, aby jakkoli přezkoumával správnost závěrů krajského soudu a uzavřel, že přiměřená lhůta pro rozhodnutí žalovaného již dávno uplynula.

Žalobce i žalovaný setrvali na svých procesních postojích po celou dobu řízení před soudem.

Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek obsažených v § 51 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Žalobce sice nejprve uvedl, že s rozhodnutím bez nařízení jednání nesouhlasí, nicméně připsal ze dne 10. 6. 2010 svůj nesouhlas vzal zpět a sdělil, že v zájmu rychlého vyřízení věci s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Soud se nejprve zabýval tím, zda byl žalobce oprávněn žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného podat.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.

V daném případě žalobce sice nevyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení (tj. správní řád) stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu (konkrétně postup podle § 80 správního řádu), nicméně zcela správně poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2009, č. j. 1 Ans 2/2009-79, dostupný na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud jednoznačně uvedl, že „[v] případě Úřadu na ochranu hospodářské soutěže (či jiného ústředního orgánu státní správy) není (...) na místě trvat na využití formalizovaného návrhu na odstranění nečinnosti k předsedovi Úřadu a až na tento postup vázat soudní ochranu. Striktní trvání na takovémto postupu by bylo přílišným formalismem; (...). Je-li ústřední orgán státní správy liknavý, účastník má bezesporu právo kontaktovat oprávněnou úřední osobu a dotázat se na stav vyřizované věci, případně upozornit na nečinnost daného orgánu a pokusit se situaci vyřešit smírně před podáním žaloby na ochranu proti nečinnosti ke správnímu soudu“. Je-li tedy nečinný ústřední orgán státní správy, nemusí účastník správního řízení podat žádost o opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, nýbrž k tomu, aby byl oprávněn podat žalobu podle § 79 odst. 1 s. ř. s. zcela postačí, upozorní-li na nečinnost správního orgánu např. běžným připsáním. Tak tomu také v daném případě bylo, neboť žalobce ve fotokopiích doložil jak dvě svoje výzvy adresované žalovanému, tak odpověď žalovaného. Podmínky pro podání žaloby na ochranu proti nečinnosti tak byly u žalobce splněny.

Smyslem řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s. je posoudit, zda je správní orgán nečinný, a pro tento případ mu nařídit vydání rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení v tomto případě končí vydáním rozsudku, jímž se správnímu orgánu nařizuje vydat rozhodnutí či osvědčení ve stanovené lhůtě. Smysl řízení je však dosažen až po jeho ukončení, tj. samotným

faktickým vydáním rozhodnutí či osvědčení. Soudní řízení má samozřejmě svůj význam pouze tehdy, pokud nečinnost správního orgánu trvá. Pomine-li nečinnost v průběhu soudního řízení, soud žalobu zamítne podle § 81 odst. 3 s. ř. s., neboť vychází ze skutkového stavu, který zde je v den rozhodnutí soudu (§ 81 odst. 1 s. ř. s.).

Zdejší soud se do dne vydání rozsudku nedozvěděl o tom, že by žalovaný vydal v předmětném správním řízení rozhodnutí či učinil jakýkoli jiný úkon. Rovněž si ověřil, že o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 7. 2009, č. j. 62 Ca 35/2007-153, dosud nebylo Nejvyšším správním soudem rozhodnuto.

Při posuzování důvodnosti žaloby soud vycházel zejména z judikatury Nejvyššího správního soudu.

V rozsudku ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 7 Ans 3/2010, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že jedním z logických atributů požadavků na rozhodování orgánů veřejné moci v právním státě je rozhodování v přiměřeném čase, respektive rozhodování bez zbytečných průtahů. Kodifikaci tohoto obecného principu právního státu ostatně obsahuje nejenom současně platný správní řád (§ 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), ale též správní řády předchozí (srov. např. § 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení); uvedené ostatně plyne ze samotného ústavně zakotveného principu právního státu.

Podle § 6 odst. 1 správního řádu vyřizuje správní orgán věci bez zbytečných průtahů. Ustanovení § 71 správního řádu pak stanoví lhůty pro vydání rozhodnutí. Z § 25a ZOHS však mj. plyne, že není-li tímto zákonem stanoveno jinak, postupuje se v řízení u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže podle správního řádu, s výjimkou ustanovení o lhůtách pro vydání rozhodnutí.

Smyslem § 25a ZOHS tedy je neaplikovat v řízení před žalovaným lhůty, které se aplikují obecně na správní řízení (§ 71 správního řádu), z důvodu složitějšího věcného posuzování, rozsahu prováděných důkazů nebo náročnějších ekonomických a právních rozborů. Tato skutečnost však neznamená, že by se žalovaný nemohl dostat do prodlení s vydáním rozhodnutí ve věci samé, neboť také v řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže se uplatní zásada rychlosti a hospodárnosti řízení zakotvená v § 6 odst. 1 správního řádu. Nelze totiž opomenout fakt, že výkon veřejné správy musí být v souladu s principy dobré správy, kam mj. patří i rychlé a efektivní rozhodování správních orgánů. Není-li tak žalovanému zákonem stanovena maximální lhůta pro rozhodování, musí rozhodovat ve lhůtě přiměřené a bez zbytečných průtahů.

Jak zdůraznil Nejvyšší správní soud ve shora zmíněném rozsudku, *„posuzování délky řízení a její nepřiměřenosti je otázkou relativní, při níž je třeba zkoumat vztah délky řízení k dalším atributům řízení, jako jsou složitost jeho předmětu, požadavky na provádění dokazování v průběhu řízení, jednání a procesní aktivity účastníků řízení aj. Závěr o tom, zda doba, po níž trvalo konkrétní řízení, je ještě přiměřená či nikoliv, lze formulovat vždy s ohledem na zohlednění těchto faktorů, jimiž bylo řízení*

bezprostředně ovlivněno. Přiměřenost lhůty musí být v řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže posuzována individuálně případ od případu tak, aby byla zohledněna náročnost a složitost každého případu, zejména jeho věcná stránka a rozsah úvah, které musí tento Úřad učinit před vydáním rozhodnutí. Naopak nelze přihlížet k materiální stránce a podmínkám fungování posuzujícího orgánu, jako jsou např. lidské zdroje, vnitřní organizace či pracovní vytíženost (srov. i nálezn Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 554/04)“.

Ve svém usnesení ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 1255/2007, dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k závěru, že jestliže zruší krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost. I správní orgán totiž může navrhnout při podání kasační stížnosti, aby jí byl přiznán odkladný účinek, a to ze stejných důvodů jako žalobce (§ 73 odst. 2 a 4, § 107 s. ř. s.). Samotné podání kasační stížnosti, není-li ze zákona spojeno s odkladným účinkem či nebyl-li vysloven soudním rozhodnutím, nemá však na plnění povinností správním orgánem žádný vliv. Nerespektuje-li správní orgán pravomocné soudní rozhodnutí a nepokračuje řádně v řízení, může se dle okolností jednat o nečinnost, proti níž se lze bránit podáním žaloby dle § 79 a násl. s. ř. s. Rozšířený senát v citovaném usnesení výslovně uvedl, že *„zamezit důsledkům zrušujícího rozhodnutí krajského soudu po dobu kasačního řízení lze podle soudního řádu správního pouze cestou přiznání odkladného účinku. Předpokladem však je podání návrhu na jeho přiznání stěžovatelem, a to návrhu odůvodněného negativními důsledky výkonu rozhodnutí krajského soudu, které Nejvyšší správní soud v každém konkrétním případě uváží ve vztahu k zákonným podmínkám.“*

Aplikuje-li zdejší soud shoda uvedené závěry Nejvyššího správního soudu na danou situaci, nemůže dospět k jinému závěru, než že žalobcova žaloba je důvodná. Pravomocným rozsudkem krajského soudu ze dne 21. 7. 2009 totiž byla rozhodnutí žalovaného v obou stupních zrušena a žalovanému bylo uloženo správní řízení ve věci sp. zn. S 20/02 zastavit. Žalovaný sice podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, té však nebyl přiznán odkladný účinek (jak je soudu známo z úřední činnosti žalovaný s podáním kasační stížnosti návrh na přiznání odkladného účinku ani nespojil) a v souladu se zmíněným usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu tedy měl *„pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí“*. To však neučinil.

Vzhledem k tomu, že krajský soud uložil žalovanému správní řízení zastavit z důvodu překážky věci rozhodnuté, nebylo podle názoru zdejšího soudu třeba, aby žalovaný prováděl jakékoli další dokazování či šetření. Rovněž nebylo nezbytné, aby si kopíroval úplnou spisovou dokumentaci, neboť vše podstatné k rozhodnutí ve věci je zřejmé ze zrušovacího rozsudku krajského soudu. Pokud pak jde o tvrzené zpracovávání analýzy dalšího postupu po podání kasační stížnosti, tak to soud s ohledem na jednoznačný závěr uvedený v usnesení rozšířeného senátu považuje za nadbytečné.

Namítá-li žalovaný, že se usnesení rozšířeného senátu vztahovalo k daňovému řízení, má jistě pravdu. Podle názoru zdejšího soudu však z tohoto usnesení plyne, že závěry v něm vyslovené jsou plně použitelné na každé správní řízení, tedy i na sankční řízení podle ZOHS.

Krajský soud si je vědom možných komplikací, k nimž by mohlo dojít v případě zrušení rozsudku krajského soudu ze dne 21. 7. 2009, sp. zn. 62 Ca 35/2007, v době, kdy by již bylo podle právního názoru v něm uvedeného vydáno správní rozhodnutí o zastavení řízení. Otázka těchto komplikací však v souladu s názorem rozšířeného senátu měla být řešena Nejvyšším správním soudem v řízení o návrhu žalovaného na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud by vážil, zda hrozící okolnosti splňují požadavek nenahraditelné újmy ve smyslu § 73 odst. 2, § 120 s. ř. s. či nikoli. Žalovaný však takový návrh nepodal a nezbývá mu tak, než pravomocný rozsudek zdejšího soudu respektovat.

Nic na tom nemůže změnit ani poukaz žalovaného na věc „benzínových společností“, kde Nejvyšší správní soud jeho návrh na odkladný účinek kasační stížnosti zamítl a upozornil ho na možnost prodloužit lhůtu pro vydání rozhodnutí, jejíž počátek by byl stanoven ode dne právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti. Ve věci právě posuzované totiž předseda žalovaného lhůtu pro vydání rozhodnutí neprodloužil a krajský soud tedy nemá, co by ve vztahu k této otázce posuzoval.

Na povinnost žalovaného rozhodnout nemá žádný vliv ani jeho poukaz na rozsudek zdejšího soudu ve věci sp. zn. 62 Ca 5/2007, který se týkal typově stejného správního rozhodnutí jako věc sp. zn. 62 Ca 35/2007, a kterým krajský soud žalobu zamítl (na rozdíl od věci právě posuzované). Tento rozsudek totiž byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 9 Afs 109/2009, zrušen.

Zdejší soud tedy uzavírá, že jestliže žalovaný do dnešního dne nevydal v předmětném správním řízení rozhodnutí, přestože mu byl rozsudek krajského soudu, který obsahoval jednoznačný a závazný návod, jak v řízení postupovat, doručen před více než devíti měsíci, jedná se o příklad nečinnosti správního orgánu. Vzhledem k tomu soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí v prvním stupni správního řízení sp. zn. S 20/02 a k tomu mu stanovil lhůtu třiceti dnů, jak navrhoval žalobce. Soud považuje tuto lhůtu za přiměřenou, zejména s ohledem na jednoznačný závazný pokyn obsažený ve zrušovacím rozsudku krajského soudu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady řízení tvoří částka za zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 1 000,- Kč, dále odměna zástupce za tři úkony právní služby po 2 100,- Kč společně se třemi režijními paušály po 300,- Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika s navýšením o částku odpovídající DPH, to vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a

náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif), a § 57 odst. 2 s. ř. s.; celkem tedy 9 640,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s. ř. s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něho jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

V Brně dne 21. června 2010

JUDr. Jana Jedličková, v.r
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová